Ч. 7. Субота 11 (24) січня 1903. Рік XIII.

**Виходить у Львові** що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

**Редакция і Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 12.

**Письма** приймають ся лиш франковані.

**Рукописи** звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

**Рекламациї** незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

**Передплата** у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

| | | |
|---|---|---|
| на цілий рік | К | 4·80 |
| на пів року | „ | 2·40 |
| на чверть року | „ | 1·20 |
| місячно . . . | „ | —·40 |

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

| | | |
|---|---|---|
| на цілий рік | К | 10·80 |
| на пів року | „ | 5·40 |
| на чверть року | „ | 2·70 |
| місячно . . . | „ | —·90 |

Поодиноке число 6 с.

## Запросини до передплати.

„Народна Часопись" як доси так і в слідуючім році буде держати ся дотеперішної своєї проґрами і видавати ся під тими самими условіями. Побіч змісту політичного і вістий загально всїх обходячих будемо як і доси класти велику вагу на часть фейлєтонову, щоби читателям подавати як найріжнороднїйший материял до читаня як із красної літератури так із всїляких галузий науки. Як в попередних роках так і в слідуючім буде „Народна Часопись" подавати ради і науки із всїляких галузий господарства сїльского і домашного.

Передплату на „Народну Часопись" приймають: у Львові Аґентия дневників п. Соколовского пасаж Гавсмана ч. 9, а на провінциї ц. к. Староства. Можна присилати також просто до нашої Адміністрациї, але тогди не жадати, щоби висилка ішла через ц. к. Староства; хто там хоче відбирати, нехай там передплачує.

**Передплата коштує у Львові**
і в ц. к. Староствах:

| | | |
|---|---|---|
| на цілий рік . . | К | 4·80 |
| на пів року . . | „ | 2·40 |
| на чверть року . | К | 1·20 |
| місячно . . . . | „ | —·40 |

**З почтовою пересилкою:**

| | | |
|---|---|---|
| на цілий рік . . | К | 10·80 |
| на пів року . . | „ | 5·40 |
| на чверть року . | „ | 2·70 |
| місячно . . . . | „ | —·90 |

Поодиноке число 6 сот.

## Вісти політичні.

*(До ситуациї. — З ради державної. — Цїсар про зміну реґуляміну.)*

Клюб католицкого центрум оголошує ухвалену одноголосно заяву, що войскове предложенє в теперішнім видї не дасть ся приймити, а то з огляду на потреби сїльского населеня, в першім рядї населеня альпейских країв. Вислано до міністра краєвої оборони депутацию, котра предложила єму жаданя клюбу. — Вчера по полудни радили ческі радикали, аґрарцї і социялісти, аби установити на нинїшний день тактику. Посол Кльофач заявив, що ческі радикали готові розпочати обструкцию на власну руку, аби їх нагле внесенє, яке ще мають поставити, стануло на дневнім порядку. Однако то може займити лише кілька годин парляментарних нарад. — На дневнім порядку нинїшного засїданя палати послів єсть перше читанє войскового закона. Вправдї чеські радикали, з послом Кльофачом на чолї, будуть старати ся здержати перше читанє того закона, але мимо того надїють ся, що перше читанє того предложеня скінчить ся на нинїшнім і завтрішнім засїданю палати, посїм закон буде придїлений войсковій комисиї. — Як кажуть, посли Люеґер і Фуче мають поставити два внесеня на зміну реґуляміну палати.

На початку послїдного засїданя палати послів роздано послам предложенє з пляном управильненя індивідуального роздїлу цукрового континґенту. З загального континґенту консумцийного цукру, т. є. рафінади, разом в сумі 2,770.340 метричних сотнарів, принято в правительственнім предложеню слїдуючу міру участи для фабрик: в Лужанах 10.000 метр. сотнарів, в Товмачи 10 000 м. с., в Жучцї 100.000 м. с. Сим трем, положеним на всходї фабрикам, котрі доси не брали участи в засмотрюваню краєвого торгу, признано право оподаткованя з огляду на їх тяжкі експортові відносини через некористне ґеоґрафічне положенє. При континґентї сирого цукру також предвиджено ріжне трактованє поодиноких фабрик, аби тї фабрики, котрим тяжше видержати конкуренцийний напір, мимотого могли в інтересї рільництва розвивати ся. — Для цукроварень в Пшеворску і в Жучцї правительственне предложенє дає рафінади 136.000 м. с., а сирого цукру 56 до 58.000 м. с. Цифру сурівця уважають рішучо за низьку, не відповідаючу континґентови рафінади.

7)

## СЕРЦЕ СЬВІТА.

*(З анґлійского — Г. Райдера Гаґґерда.)*

(Дальше).

— Ну, добре, сеньоре, коли ти зложив сьвяту присягу, що будеш мовчати, то буду отверто з тобою говорити. Ти чув історию про того білого чоловіка або бога, котрого Індияни называють иноді Кветцелем, иноді Кукумацом, а котрий в давно минувших часах прийшов був сюди і уцивілізував людий. Відтак відплив він на кораблі та щез десь, але обіцяв, що колись верне знову.

Коли він пішов, дістала ся держава, котру він оснував, двом братям, а піддані були християнами, як ось і ми, та молили ся до одного Бога в імя серця неба, і крім овочів та цьвітів, приносили єму мало що иншого на жертву. Але відтак один з тих братів взяв собі жінку з иншого краю — доньку чорта, що була на причуд красна і велика чарівниця.

Тота жінка відвела вскорі свого чоловіка від правдивого Бога і спонукала єго молити ся до єї богів та приносити їм людий на жертву. Тогди настав великий заколот в краю, і жителї подїлили ся на дві половини, на поклонників серця неба і поклонників чорта. Одні поборювали других, аж погинуло богато їх вождів; відтак згодили ся на то, щоби нарід роздїлив ся. Половина пішла під проводом невірного короля на північ; то були предки Ацтеків і инших племен; друга половина, вірні поклонники серця, остала ся в краю Тобаско.

Але від тої пори нещасте переслїдувало оба народи, бо хоч Ацтеки якийсь час процвитали, то все таки наконець Ішпанцї їх знищили. Поклонників серця вигнали дикі орди з їх домівок, а їх віра затратила ся, так бодай здавало ся.

— Але що має ся істория до твоєї дорогоцїнности, Іґнаціо? — спитав він.

— Зараз тобі скажу. Коли Кветцаль прощав ся з своїм народом, лишив він — так каже побожне оповіданє — отсей камінь, котрий колись на своїм чолї носив, а половина з того каменя, то отся моя дорогоцїнність. Він мав бути скарбом тих королів, які би по нїм настали. І він звязав з ним таку судьбу, що доки той камінь буде нерозбитий, доти й нарід буде цїлий і сильний; але як би хтось той камінь розбив або розрізав, то і нарід буде роздїлений, і то доти, аж оба кусні тої дорогоцїнности будуть знову сполучені.

Отже коли оба братя з королївского роду не могли погодити ся, і розлучили ся, розрізали пилочкою той дорогий камінь, і кождий взяв одну половину з собою. Отся половина належала до того, що взяв був собі недобру жінку. Она переходила в спадщинї з поколїня на поколїнє, а хто єї мав, той був королем краю. Наконець дістала ся она аж до рук великого Ґватемока, послїдного цїсаря Ацтеків, котрий, заким ще єго убили, вишукав собі нагоду післати єї свому синови, а від єго спадкоємців і я єї дістав.

— Ти? А якаж звязь межи тобою а Ґватемоком?

— Я єго наслїдник, сеньоре, одинайцятий з мужеского поколїня.

— Коли так, то ти повинен би бути цїсарем Індиян, Іґнаціо.

— А вжеж, сеньоре. Зараз верну до своєї історії, але тепер ще про камінь. Він ще нїколи не був загублений і єго знають в цїлім краю. Той, що єго носить, називає ся „зберігателем серця" або „надія ожидаючих", бо з часом може так стати ся, що обі половини сполучать ся знову.

— А скоро то стане ся?

— Тодї, — так каже побожне оповіданє, — стануть Індияни знову могучим народом та награнуть своїх гнобителїв в море, як гонить вітер порохом.

Сеньор встав, і почав ходити по комнатї.

— А ти все то віриш? — спитав він нараз.

— А вжеж, — відповів я, — а хоч би й не все, то богато з того. А коли то правда, що я довідав ся, то тота половина, що від многих літ десь була пропала, знаходить ся

На двірскім бальо Цїсар велїв прикликати до себе віцепрезидента палати п. Кайзера і подивляючу витреваліcть єго парляменту в поборюваню обструкциї, висказав надію, що події минувшого тиждня не повторять ся. Коли Кайзер сказав, що на се конечна є зміна реґуляміну, Цїсар сказав: Се і моя гадка. Головною задачию парляменту було би передовсїм запевнити собі спосібність до працї через зміну реґуляміну.

## Новинки.

*Львів дня 23 го січня 1903.*

— **Іменованя.** II. Міністер справ внутрїшних іменував: старшого комісаря повітового Вячеслава Вельомейского і секретарів: Ів. Невядомского і Володисл. Скалковского старостами; комісарів повітових Каз. Грабовского, Зигм. Пайончковского і Володисл. Ковалїковского секретарями Намістництва, а комісарів повітових Зенона Ґлажевского і Юст. Шведицкого старшими комісарями повітовимт. — II. Міністер скарбу іменував контрольора уряду податкового, Сидора Поковича, контрольором головного уряду податкового в Чернівцях.

— **Сьвідоцтва шкіл промислових.** Слїдуючі школи промислові в Галичинї будуть видавати сьвідоцтва, котрі надають право розпочинати самостійно якийсь промисл: 1. Державна школа промислова в Кракові для малярства декорацийного; — 2. держ. шк. промисл. у Львові для токарства, для шлюсарства будівельного і артистичного, для столярства і малярства декорацийного; — 3. держ. шк. фахова для промислу деревного в Коломиї для токарства і столярства; — 4. так само школа для промислу деревного в Закопаним; — 5. школа шлюсарства в Сьвйонтніках; — 6 школа ковальска в Сулковицях для ковальства і окованя возів; — 7. школа столярства в Станиславові для токарства і столярства; — 8. варстат столярский в Кальварнї Зебржидівскій (в краківск. пов.); — 9. школа гончарства в Коломиї для гончарства; — 10. варстат шевский в Старім Санчи для шевства. Хто укінчить котрусь із тих шкіл з добрим успіхом і одержить сьвідоцтво, буде міг розпочати самостійно ремесло, котрого вивчив ся. Дирекциї тих шкіл мусять вписувити на сьвідоцтвах таку замітку: „На основі § 14 закона промислового з дня 15 марта 1883 р. і розпоряджения міністерства з дня 5 серпня 1902 р. дає отсе сьвідоцтво право розпочати і вести промисл самостійно“.

— **З перемискої епархії.** Завідательства одержали оо.: Зенон Пясецкий в Гнилій і Іван Скубиш в Дрогомишли, а сотрудництво в Мокротинї о. Віктор Кончило, — Від конкурсового іспиту увільнений о. Мих. Вербицкий. — Дотацию з религійного фонда продовжило намістництво на 1 рік для сотрудника пароха в Торках, сокальского деканата

— **Товариство „Труд“ у Львові** (Ринок 39) з уваги на наближаючий ся **сезон** збільшило персонал своїх робітниць добірними фаховими робітницями так, що буде в можности виконати як найлучше всї замовленя на час. Поручаємо проте наші робітнї ласкавій памяти наших Вп. Пань і надїємо ся, що з замовленями своїми на сей сезон і в будуче не поминуть нашого товариства, а ми доложимо всякого заходу, щоби їх вдоволити.

Рівно-ж поручаємо наші робітнї в виготовленю **весїльних вилрав** від найскромнїйших до найвиставнїйших по умірковaній цїнї. — Подаємо також до відомости, що з днем 2 лютого 1903 отвираємо при нашім товаристві тримісячний **курс гафтів**, до веденя котрого придбали ми одну з найлучших фахових сил. Вписове 2 кор., оплата місячно по 4 кор. Наука відбувати ся буде кождого дня з виїмком недїль і сьвят від 3 до 5 год. з полудня. Се рідкий случай за дешеві гроші навчити ся гафту — *Дирекция.*

— **Зі Сянока.** В понедїлок дня 2-го н. ст. лютого 1903 р. відбудуть ся загальні збори членів товариства „Руский Народний Дім в Сяноці“ з слїдуючим порядком дневним: 1. О годинї 9-ій Служба Божа за „всякое прошеніе“ живучих членів товариства, а нарастас за членів померших. 2. О годинї 11-ій отворене зборів в комнатах „Руской Бесїди“. 3. Відчитане протоколу послїдних загальних зборів. 4. Справоздане з дїяльности видїлу за рік 1902. 5. Справоздане касове за рік 1902. 6. Вибір шконтруючої комісиї. 7. Вибір нового видїлу на рік 1903. 8. Справоздане шконтруючої комісиї. 9. Внесеня видїлу. 10. Внесеня членів.

— **Вечерок з танцями львівских друкарів** відбуде ся в суботу дня 7 лютого в салях міскої Стрільницї. Не треба пригадувати, що забави, уряджувані через друкарів, тїшать ся з давен давна усталеним поводженем, то-ж не сумнїваємо ся, що і сегорічна, йдучи в слїди з минувших лїт, не заведе покладаних надїй всїх участників. Запрошеня видає комітет вечерку в льокали товариства друкарів, улиця Личаківска ч. 14 I. п. щоденно від години 7 до вечером.

— **Направа моста в Галичи.** Краєвий видїл вислав інжинїра Зінкевича до Галича в цїли переведення потрібних робіт для направи моста, ушкодженого послїдним відпливом ледових криг. З огляду однак на зимову пору надїють ся, що міст буде можна доперва по 4 до 5 недїлях віддати знов до публичного ужитку.

— **Студїнь.** У Львові від вчера мороз трохи попустив, і здаєсь, що взагалі вже трохи потеплїє. З инших сторін доносять про великі морози в послїдних днях. Особливо Віденцям доскулила студїнь. З Гохґешеїд, в долїшній Австриї, доносять, що там дня 21 с. м. така була студїнь, що вода в ночи в хатах замерзла а в сусїдних потоках замерзла вода аж до споду. Морози тим способом знищили зовсїм годївлю пстругів. В Ст. Корона було того самого дня 22 степ морозу а цїле стадо серен і кілька оленів вибігло з лїса та вбігли аж до села. Зьвірята були так ласкаві, що давали ся руками ловити. В Аннаберґ, коло Маріяцель, було 24 степенів. Побоюють ся загально, що морози вигублять дуже дрібну зьвірину по лїсах.

---

в сїй хвили в Мехіку, і скоро подужаю, то піду шукати того, що єї зберігає, а котрий прийшов з далека, щоби мене відшукати. То і причина, сеньоре, чому ми мусимо розставати ся.

— А той же звідки прийшов? — спитав він живо.

— Не знаю того докладно, — відповів я, — але менї здає ся, що він прийшов із сьвятого міста Індиян, того укритого золотого міста, котрого Іспанцї шукають, і не можуть знайти, хоч оно все ще лежить укрите в глубинї краю межи горами і пустарями.

— Нїби то єсть таке місто! Іґнаціо! Ти хиба здурнїв. То лиш люди щось такого собі видумали.

— Тобі так здає ся, але я иншого погляду. Я бодай знав чоловіка, котрого дїдо видів то місто. Він, той дїдо, був родом із Сан Хуан Батіста, і за молоду допустив ся якогось злочину та мусїв втїкати.

По всїляких пригодах дістав ся він над береги великого озера в краю, що зве ся Ґватемала, а що вже не мав сил, то положив ся на землю і гадав, що вже буде вмирати та заснув.

Коли пробудив ся, стояли довкола него люди, що подобали на Індиян, лиш були дуже ясної краски. Они були повбирані в дорогі білі одежі і мали на шиї ланцухи із смараґдів та ковнїри з піря. Они занесли єго на великий човен та повезли до якогось чудного міста, на котрого серединї піднимала ся піраміда [1]), що звала ся серцем сьвіта.

З самого міста видїв він лиш мало що, бо єго держали у вязницї і лиш від часу до часу привели перед короля і старшину, що сидїли в просторій сьвітлицї. Она була украшена образами вирізьбленими із золота і таким множеством дорогих каменїв, що їх і в цїлім Мехіку не назбирав би тілько.

Єго розпитували про єго вітчину, про племена, які там жиють, а передовсїм про того білого чоловіка, що там панує. Коли він скінчив їм розповідати, хотїли они єго убити, щоби він тому білому чоловікови, що любив золото, не показав до них дороги. Але єму удало ся остаточно утечи щасливо при помочи якоїсь женщини, котра вивела єго на гостинець над озером і сама в дорозї померла.

Пізнїйше жив він в малім сїльцю коло Паленкве, де й помер. Аж перед самою смертю розповів він свому синови свої пригоди, а від того і я довідав ся. Сеньоре, побачити то місто, то мрія мого житя, а тепер менї здає ся, що я знайшов дорогу, котра мене туди заведе.

— Та чого тобі так захочує ся єго побачити, Іґнаціо?

— Щоби то зрозуміти, мусиш знати мою історию. — І я розповів єму, як то менї заговір не удав ся та яку я в нїм грав ролю і тайні надії та бажаня мого житя.

— Сеньоре — додав я — мене, що правда, побили, але не знищили і я все ще хотїв би оснувати велику державу мого народу. Виджу по тобі, що ти уважаєш мене за дурноватого.

— Нехай і так буде! Я іду за сьвітлом, що менї просьвічує. Коли менї вже нїчого не віриш, то вір то одно: Менї не розходить ся о свою власну користь; я шукаю щастя мого народу.

— Та нїби як ти прислужиш ся тим своїй справі, коли навідаєш ся до того міста, Іґнаціо?

— А ось як, сеньоре: той нарід — у котрого імовірно той старий чоловік, о котрім я тобі казав, він називає ся Цібальбай, єсть королем — той нарід єсть коренним племенем Індиян, а коли він довідає ся о моїх плянах, то постарає ся менї о средства, щоби я міг двигнути знову давну державу.

— А коли той нарід буде иншого погляду, то що?

— То мій плян не удасть ся як і богато инших. Я подобаю на того плаваючого, котрому здає ся, що видить дошку, котра єго виратує. Може й не допливе до неї, а хоч і допливе, то она потоне під ним. Але він все таки не має иншої надії.

Таке і зі мною. Там в тім золотім містї суть несчислимі скарби, а без гроший я не маю сили, отже іду туди, щоби їх роздобути. Корабель підомною розбив ся а з ним і дїло мого житя; тому з розпуки беру ся до средства, яке розпука піддає.

Насамперед відшукаю того чоловіка, щоби обі половини серця могли сполучити ся і сповнило ся пророцтво; відтак піду з ним, коли то може бути, до того міста, до серця сьвіта, все одно, чи згину чи буду жити, але я постановив собі старати ся всїма силами о то, щоби сповнила ся мрія мого житя.

— Мрія, Іґнаціо. То мабуть таки найлїпша на то назва. Мало таких, що мали би так благородні мрії. Але хтож з тобою аж туди поїде.

— Аж до сьвятинї, де перебуває той Індиянин, поїде Моляс. Відтак поїду сам один. А комуж хотїло би ся їхати з таким чоловіком, що постарів ся в неудачах? Поїду сам один, сеньоре, може собі й по смерть.

— Що до смерти, то о нїй не можу говорити, кождий чоловік мусить вмирати, коли провидїнє так призначить. Але впрочім, коли хочеш взяти собі мене за товариша, то будеш мав з ким поїхати.

— Тебе, сеньоре, тебе! Розваж собі добре, що то значить: Небезпечности всїлякого рода, може й смерть, а остаточно і можливість неудачі. То був би нерозум, сеньоре.

— Іґнаціо — сказав він на то — хочу отверто з тобою поговорити. Мимо всїх пророцтв і чудес уважаю твій плян, оснувати нову індиянську державу, за неможливий до переведеня.

Заким Індияни змогли би знову запанувати, мусїли би знову забути гірку науку довголїтного рабства; коротко сказавши, їх треба виховувати, Іґнаціо. Але ти иншої гадки і то вже твоя річ. А що до відшуканя того якогось золотого міста, то тота історія здаєсь менї якось дуже непевна. А всеж-таки менї подобає ся той плян, щоби єго шукати, бо по правдї сказавши і я також такий, що пустив ся на пригоди. Коли взагалї дальше зайдемо як аж

[1]) В Америцї відкрито дїйстно піраміди.

— **Пожар в Угнові.** З Угнова доносять: В послідній часї два рази навістив наше місто пожар, що знищив кільканайцять домів і господарских будинків, котрі лиш в части були заасекуровані. Шкода виносить звиш 20.000 К. Виновата в тім недолужна громадска господарка. Побудовано коштом 4800 К. мурований будинок на уміщене пожарних реквізитів, та за те всї сикавки попсовані, бочки порозси хані, сторожа пожарна не з'орґанізована, а через те мешканцї виставлені безнастанно на небезпеку і страту.

— **Огонь в Перемишли.** В будинку руск. „Інститута для дївчат" в Перемишли повстав в ночи з 21 на 22 с. м. огонь, котрий переполохані мешканці на щасте спостерегли завчасу і угасили. З осіб не потерпів ніхто, а заподіяну огнем шкоду винагородить тов. „Днїстер", в котрім Інститут є обезпечений.

— **Велика дефравдация.** Із Заліщик доносять, що в тамошній горальни викрито велике спроневірене на шкоду скарбу державного. Слїдство в сїй справі веде комісар Клецан. Посесором тої ґоральнї єсть від кількох лїт якийсь Бретлер, против котрого розведено перед тронеділями слїдство о якусь дрібну провину фіскальну. Може бути, що при сїй нагоді викрито ще й більше якесь спроневірене, але поки що не звістно о тім більше нїчого.

— **З жалю і обави.** Надстражник скарбовий у Відни Маврикій Кнїше, вдовець, повісив онogди в своїм помешканю двоє дїтий, трилїтного Александра і півторалїтного Раймунда а відтак і сам повісив ся. Перед тим вислав був служницю по щось до міста, а коли она вернула і не могла допукати ся до помешканя, отворено єго силою та застано вже лиш два маленькі трупи, висячі на шнурках у вікнї а сам Кнїше також неживий висів на дверех. Кнїше жив зразу з якоюсь швачкою бо не міг з нею пібрати ся задля браку удержаня; аж коли она занедужала на легкі і не було вже надії, що буде жити, він повінчав ся з нею, щоби дїти мали законного вітця. Задля тих дїтий, на котрих на нещасте перейшла хороба матери, хотів Кнїше другий раз женити ся і знайшов був собі у Вінернайштадт дївчину, котра мала 4000 К та готова була віддати ся за него. Вже були по заручинах і весїле мало відбути ся у родичів молодої. Та стало ся инакше. Наречена приїхала до Відня, а побачивши дїти сказала, що лїпше би було як би старшого хлопчика віддати до шпиталю. Сї слова як би ножем вкололи Кнїша і він вже став побоювати ся, що єго наречена готова стати дїтем злою мачохою. Під вражінєм того переконаня, здаєсь, і безвихідного положеня відобрав він собі житє. Ще день перед тим взяв він був дїти на колїна, попестив їх та зітхнувши важко, сказав: Ах, коби так ще жила ваша мама!

— **З 30.000 коронами помер з голоду.** В Ґаґ в долїшній Австриї помер сими днями з голоду в 66-ім роцї житя бувший листонос Матій Пельцель. Померший живив ся майже лиш хлїбом і водою. Лїтом збірав він дерево в лїсі та живив ся ягодами і корінцями. Він мешкав в малій комірчині, яку єму добрі люди з милосердия відступали, а ходив завсїгди лиш в лахманах. Перед кількома днями знайдено єго неживого в комірчинї; так був виниділ, що ще лиш шкіра держала кости при купі. По смерти виглядав зовсїм як засушений кістяк. Немале було здивоване, коли при перешукуваню єго сїнника знайдено 3 книжочки каси ощадности на суму 30.000 К. Гроші ті припадуть єго ріднї, котра жиє в дуже великій нуждї.

## ТЕЛЕҐРАМИ.

**Віденъ** 23 січня. Вчера відбув ся баль промисловцїв, в котрім в заступстві Цїсаря взяв участь наслїдник престола архикнязь Франц Фердинанд. Прибули також инші архикнязї і міністри.

**Новий Йорк** 23 січня. В середу перед полуднем 3 нїмецкі воєнні кораблї бомбардували місто венецуельске Ст. Карльос. Нїмецкі бомби наробили великої шкоди і висадили у воздух порохівню.

**Берлин** 23 січня. Президент нїмецкого парляменту ґр. Баллестрем наміряє уступити з причини напастий праси за єго поведене в часї дискусиї над новою митовою тарифою.

**Льондон** 23 січня. Після телеґрам одержаних з Вашинґтону запротестував президент Кастро против бомбардованя міста Ст. Карльос.

до лїсів в Тобаско, де твій приятель жде на тебе з тою якоюсь дорогоцінностию, то наша подорож закінчить ся мабуть в незнаних пустарах Ґватемалї, де наші кости будуть білїти ся і її украшати.

Чому би ні! У мене нема ні жінки ні дїтий; ніхто по моїй смерти й не скривить ся; довгими лїтами працював я майже без ніяких успіхів; чомуж би менї не дати волю своїй вподобі та не пустити ся на пригоди? Коротко сказавши, я готов поїхати з тобою і до Тобаско і до сьвятого міста і куди схочеш, скоро будеш готов до дороги.

— Чи присягаєш то на серце, сеньоре?

— Розумів ся; але я волїв би дати тобі на то руку. — І він наставив руку, котру я устиснув.

— Добре! Ти прирік. Від тепер ми братя, сеньоре; я зі своєї сторони не бажаю собі лїпшого. Чи відшукаємо сьвяте місто, хтож то може знати? Я нещасливий чоловік, і може бути, що ти то нещасте возьмеш і на свою голову, коли вяжеш свою судьбу з моєю. Але то присягаю тобі, що буду тобі вірним братом, як ти був менї в копальни, а впрочім сама пригода собою мусить бути тобі заплатою.

V.

Початок розслїдів.

Може в місяць від того дня, коли сеньор Страйклєнд і я сполучили ся разом, щоби шукати укритого міста, були ми разом з Молясом у Вера Круц і чекали там на корабель, що мав відходити до Фронтери, де ми постановили були висїсти на беріг.

У Вера Круц накупили ми таких річий, які нам потрібні до дороги: три сїтки до розвішуваня, три рушниці, кілька револьверів, муницию, ліки, вовняні коци, чоботи і одіж.

Наші гроші, тисяч пятьсот долярів, розділили ми між себе і носили їх в чересах на собі. У Вере Круц, де люди дуже інтересують ся своїми ближніми, казали ми, що сеньор Страйклєнд то якийсь Анґлієць дивак, котрому захотїло ся оглядати старі розвалини в Юкатинї; що Іґнацio єго проводир а Моляс то наш слуга.

Американьский корабель, котрим ми хотїли їхати, зволїкав свій від'їзд, а що час не стоїть, то ми замовили собі місця на мехіканьскій лоди „Санта Марія".

Був то старий, вітриловий корабель, котрого властитель переробив єго на переход з лесами з таким успіхом, що він, з виїмкою красної погоди, не міг ані вітрилами ані парою добре плисти. „Санта Марія" возила пасажирів і набір межи портами Вера Круц, Фронтера і Кампеше.

— Куди? — спитав нас аґент корабельний, коли сеньор Страйклєнд купував білети.

— До Фронтери — відповів він. — Ваш корабель чейже там стає?

— А вжеж, сеньоре — відповів він, коли сховав доляри, а той безличний злодюга знав дуже добре, що корабель поплиє насамперед до дальше положеного порту, до Кампеше, і поступить до Фронтери, аж коли буде вертати.

Коли корабель виплив з порту, а ми стояли коло машин, здивувало нас то, що там заєдно випускали воду поза корабель. Ми спитали інжиніра, чому то роблять. Він на то лиш здвигнув плечима і сказав, що „Санта Марія" то старий корабель і до машини дістав ся пісок, але коли божим сьвятим сподобає ся, то він ще зможе перебути сю подорож, скоро не звіє ся страшний північний вітер, що в деяких порах року дує по мехіканьскім ґольфі.

— А що буде, коли він таки попаде ся в той вітер? — спитав Страйклєнд. Той чоловік на то лиш скривив ся, перехрестив ся і щез чим борше.

Ми вже жалували того, що не заждали на американьский корабель, але тимчасом вдоволили ся тим, що стали приглядати ся пасажирам, котрі їхали разом з нами.

То були по найбільшій части мехіканьскі властителї посїлостий; декотрі з них їхали з своїми жінками, котрі побоюючись морскої хороби зайшли вже були до своїх кабін.

(Дальше буде).

## Надіслане.

**Сьпівак** обдарений красним голосом **тенором**, котрий виступав вже на сценах більших міст, а хотячи дальше виобразувати ся в сьпіві, мусить виїхати за границю; не посідаючи однакож средств на то, звертає ся з просьбою до тих осіб, котрі хотїли би прийти єму з тимчасовою матеріяльною помочию а тим самим дати єму можність осягнути намірену цїль — за порозумінєм

**Львів,** poste rest. **„Львовянин"**.



За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

**„Fotografische Mittheilungen“** одинока богато ілюстрована часопись для аматорів фотоґрафії, виходить два рази на місяць. Передплата чвертьрічно (6 зошитів) 3 марки 75 феників. Передплату можна пересилати в австрийских листових марках. Адреса: Verlagsbuchhandlung Gust. Schmidt Berlin W. 35 Lützowstrasse 27.

## Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“ і всїх инших часописий принимає виключно лиш ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Дуже величавий
**образ комнатний**
представляючий
## „ПРИЧАСТЄ“
мальований артистом Єзерским в природних красках.
Величина образа 55×65 цтм.
Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.
Набути можна у
**Антона Хойнацкого**
Львів, ул. Руска ч. 3.

**МІД десеровий съвіжий** курацийний, з власної пасіки, 5 клґр. 6 К 60 с. franco. **Корінєвич, ем. учит. Іванчани.**

**„FOTOGRAFISCHE MITTHEILUNGEN“** одинока богато ілюстрована часопись для аматорів фотоґрафії, виходить два рази на місяць. Передплата чвертьрічно (6 зошитів) 3 марки 75 фениґ. Передплату можна пересилати в австрийских листових марках. Адреса: Verlagsbuchhandlung Gust. Schmidt Berlin W. 35 Lützowstrasse 27.

**Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9,** — принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій аґенциї находять ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тижддевника ілюстрованого“. До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може приимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

# ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

**Важне для родин і шкіл!**

**Вечеря Господня** *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . . 12 зр.
**Сикстиньска Мадонна** *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . . . . . 4 зр.
**Непорочне початиє** *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . . . . . . 4 зр.
**Христос при кирници з Самаританкою** *Караччі'ого* величини 37½×63 цм. . 4 зр.
**Ecce Homo** *Івіда Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.
**Христос несучий хрест** *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . . . . 4 зр.

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за послїплатою вже офранковані. Замовляти у **М. Кучабіньского** Львів, ул. Чарнецкого.

# MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене виданє, повне.

В 17-ох дуже хороше оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **160.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолїтоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

## Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтературским явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора міліярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найзеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплеті, всї томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

**СТЕЛЛЯ** найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає Соболевский годинникар у Львові площа Марийска (готель француский).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).